

Lieve gemeente,

De laatste jaren is er vaak onderzoek naar gedaan of mensen de kerk nog wel nodig hebben.

Is de kerk nog wel een onmisbaar instituut in de samenleving?

De ontkerkelijking neemt toe, ook daar is veel onderzoek naar gedaan en de dalende grafieken zijn maar al te bekend.

En in dit licht kun je je afvragen of de kerk er in de toekomst nog zal zijn en op wat voor manier.

Want het lijkt erop dat mensen de kerk veel minder nodig hebben dan vroeger het geval was.

Onze samenleving is veranderd, alles wat we willen weten vinden we op het Internet en ook voor ontmoetingen en voor het zoeken van een gemeenschap waar je bij hoort gaat men doorgaans niet meer naar een kerk.

Alleen in heel speciale gevallen, bij vreugde bijvoorbeeld zoals bij een bruiloft en bij verdriet en rouw, als iemand is overleden, dan lijkt de kerk nog nodig te zijn.

En wat ook opvalt is dat bij rampen en ongelukken de kerk weer present is als plek waar rust en troost gevonden kan worden.

Het is de hoofdtaak van de kerk: troost bieden, een gemeenschap vormen waarin ieder mens welkom is, zichzelf mag zijn en zich veilig kan voelen.

Dat is ook wat uit die onderzoeken is gekomen: ook al bezoeken mensen de kerk veel minder dan voorheen, toch wordt het belangrijk gevonden dat die kerk er wel is, zeker voor die gevallen dat je hem nodig hebt.

De kerk moet dus blijven kunnen we concluderen, alleen hoe houden we de kerk in stand?

In bijna alle kerken worden de leden ouder, is er geen aanwas van jongeren en wordt de gemeente kleiner.

Nu is dat op zich geen ramp alleen wordt het vaak steeds lastiger om de zaak draaiende te houden.

Komt het geld dat daarvoor nodig is nog binnen?

En krijgen we nog mensen die een taak willen oppakken en verantwoordelijkheid willen dragen?

In deze periode wordt de actie Kerkbalans gehouden en gaan er weer mensen op pad om de enveloppen te brengen en die later weer op te halen.

Het is vaak moeilijk en ondankbaar werk, want niet iedereen is er blij mee wanneer men weer om geld komt vragen.

Soms word je lelijk behandeld aan de deur en uitgescholden.

Maar het is wel heel erg hard nodig dat dit gebeurt.

Want zonder de opbrengsten van Kerkbalans zouden we het werk niet kunnen doen wat we zo belangrijk vinden om te doen.

Om kerk te zijn in de samenleving.

Om naar mensen om te zien en elkaar een gemeenschap en troost en bemoediging te bieden.

En behalve het geld zijn er ook mensen nodig.

Mensen die verantwoordelijkheid willen dragen om het werk van de kerk uit te voeren en de kerk overeind te houden.

Ook dit werk, de verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen, is niet altijd even gemakkelijk.

Soms kan het veel van je vragen en kun je een periode van rust goed gebruiken om weer bij te tanken.

Zo kunnen we met elkaar en ieder op zijn en haar eigen plek de kerk in stand houden en laten voortbestaan als een plek van bezinning die zo nodig is in onze samenleving.

We hebben het verhaal gelezen over het water dat in wijn veranderde bij die bruiloft in het dorpje Kana.

Doorgaans kijken we bij de uitleg ervan naar de wijn: dat zou voor ons leven kunnen staan.

Ons leven dat in onze eigen ogen vaak miserabel en belabberd is, met veel zorgen en voor veel mensen ook met veel verdriet.

En hoe ouder je wordt des te moeilijker gaat het totdat je het gevoel hebt dat alle wijn uit je leven op is en er alleen nog maar water over is.

Hoe vaak zouden we niet willen dat het tekort van ons leven werd opgeheven.

Dat er een machtige hand was die alle plooien en oneffenheden in het bestaan voor ons glad streek.

Dan zeggen we, net als Maria toen tegen Jezus zei: de wijn is op, er is geen wijn meer.

En dan krijgen we hetzelfde antwoord terug van Jezus: wat is er aan mij en wat aan u om te doen?

Al zouden we dat graag willen, zo gemakkelijk worden de plooien in het leven niet glad gestreken.

Wat is er aan God om te doen en wat is er aan jezelf om te doen?

Wat moet je zelf ter hand nemen?

Maria zegt tegen de bedienden dat ze moeten doen wat Jezus gaat zeggen, wat het ook is.

Het is een oproep tot vertrouwen.

We worden opgeroepen om vol te houden en er vertrouwen in te hebben.

Als we nu eens op die dienaren letten dan zien we dat zij voorop lopen in dit vertrouwen.

Zij worden aan het werk gezet: vul de watervaten en zij doen het.

Nu zult u het misschien ver gezocht vinden, maar zonder die bedienden was er niks gebeurd van het hele wonder.

Dan waren er geen vaten met water gevuld, water dat in wijn kon veranderen.

Altijd weer blijkt het nodig te zijn dat er mensen zijn die er vertrouwen in hebben, die de handen uit de mouwen steken en aan de slag gaan.

Die het werk oppakken dat gedaan moet worden, die de voorwaarden scheppen die nodig zijn.

Zodat er een plek is, een kerk, waar we met elkaar een gemeenschap kunnen vormen en daar gestalte aan kunnen geven.

Ook buiten de kerk zal Gods geest werken, absoluut.

Daar zien we genoeg voorbeelden van om ons heen.

Maar daarbij is er ook nog zoveel dat we hier voor elkaar kunnen betekenen en dat we niet verloren moeten laten gaan.

Zoals de verhalen van liefde en trouw die we hier zondags met elkaar kunnen delen.

Vandaag gaat het over water scheppen met vreugde en dan blijkt het water in wijn veranderd te zijn.

Het is een uitnodiging om je aan het leven, dit gebroken leven met al zijn tekorten, toe te vertrouwen en het lief te hebben.

In het vertrouwen dat het tekort gevuld zal worden met vreugde.

En dat er genoeg zal zijn.

Genoeg om het aan te kunnen.

Genoeg om wat te betekenen.

Genoeg om gelukkig te zijn.

Om te kunnen liefhebben en te vergeven: de anderen, jezelf en ook het leven.

Vanwege de klappen die je krijgt.

Dat je je durft geven - aan de dagen, al zijn ze soms grauw.

Aan de anderen - al zijn ze niet volmaakt.

De uitdaging aangaan en het leven liefhebben, zelfs als er geen oplossingen voor handen zijn.

Proberen niet te blijven hangen in verdriet en teleurstelling.

Water scheppen met vreugde, dat is aan de slag met wat je gelaten is.

Het leven zit vol inhoud en betekenis en waarde.

Kunnen we dat zien en kijken we dan anders tegen ons leven aan?

De waarde van de dingen die ons overkomen wordt niet bepaald door die dingen zelf.

Zoals de waarde van liefde, van ziekte, van dood van geliefden.

Met ons leven geven wij er betekenis aan.

Hoeveel is ons leven waard in onze ogen en hoeveel in Gods ogen?

Kijk maar naar het water in de watervaten.

Het is bedoeld om ermee te reinigen.

Zo kunnen we ook naar ons leven kijken.

Waar dient het voor?

Wat is de waarde ervan?

Is het onbeduidend als het water in de vaten, net goed genoeg om ermee schoon te maken?

Of lukt het om met andere ogen naar het leven te kijken?

Zo, dat we er een oproep, een appèl in horen en een opdracht erin zien.

Het leven krijgt betekenis als we het aandurven om het in Gods licht te zien.

Als we het zien als aan ons gegeven met kansen en mogelijkheden.

Zodat we niet kijken naar wat we niet meer hebben of niet meer kunnen, maar naar wat we wel hebben en kunnen.

Dat je goed bent zoals je bent.

Met je eigen waarde.

Door God geschapen en geroepen tot je eigen vrijheid.

Zodat je jezelf anders gaat zien.

Preek 20 januari 2019 Bruiloft te Kana,

De kracht van geloof is dat het ons alles anders laat zien: het hele leven tot de dood toe.

Dat is het wonder van Kana: dat wij God toebehoren en met andere ogen naar de werkelijkheid waarin wij leven mogen kijken.

En dit wonder gebeurt op de 3e dag staat er: de dag van de opstanding. Elke dag mag zo'n 3^e dag voor ons zijn, een dag van opstanding.

Amen